ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΙΛ ΓΟΥΟΡΚΜΑΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η ἱστορία πού θὰ σᾶς διηγηθῶ συνέβη σ' ἕναν φίλο μου, τὸν Ἔτμοντ Ράϊν, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι εἶνε ἀληθινή. Δὲν ἄλλαξα οὔτε μιὰ λέξι καὶ δὲν πρόσθεσα τίποτε μὲ τὴ φαντασία μου. Περιωρίστηκα μόνο νὰ πάρω μερικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν γνωστό πνευματιστὴ Λεὸν Φερνὰν γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς τὴν ἀφηγηθῶ μ' ὅλη τὴν ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία μου. Ἀκοῦστε την καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1930, καὶ ἀκριβῶς τὴ νύχτα τῆς 26ης πρὸς τὴν 27η, στὴν ἀριστοκρατικὴ λέσχη τῶν «Ἀπογοητευμένων Συζύγων», ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἄγνωστος. Χωρὶς νὰ δώση σημασία στὰ ἐρωτηματικὰ βλέμματα τῶν μελῶν, κάθησε ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα καναπὲ τοῦ σαλονιοῦ, ξεκούμπωσε τὴν ἐφημερίδα του κι' ἀφωσιώθηκε στὸ διάβασμά της. Ἦταν τόσο σοβαρὸ καὶ τόσο ἀξιοπρεπὲς τὸ ὕψος του, ὥστε ἡ ὑπηρέτες δὲν τόλμησαν νὰ τὸν ἀνησυχήσουν. Ὁ ἄγνωστος θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρισκόταν μόνος του κι' ὅτι δὲν ἔβλεπε ὅλους αὐτοὺς τοὺς φρακαφρεμένους κυρίους, ποὺ ἔπαιζαν χαρτιά, ἔπιναν σαμπάνια ἢ συζητοῦσαν. Τὸ ὅλεμα του εἶχε μιὰ ὑελώδη ἔκφρασι κι' ἦταν τόσο χλωμὸ καὶ διαφανὲς τὸ δέρμα του, ποὺ ἔμοιαζε σὰν πεθαμμένος. Πέρασαν μιά, δυό, τρεῖς, τέσσερες ὧρες. Ὁ ἄγνωστος ἐξακολουθοῦσε νὰ κάθεται ἀκίνητος. Μάταια οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ βρισκόντουσαν στὸ σαλόνι, προσπαθοῦσαν νὰ πιάσουν συζήτησι μαζύ του. Δὲν τοὺς ἄκουγε καὶ δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε. Στὶς δυὸ ἡ ὥρα τὴ νύχτα, ὅπως κάθε βράδυ, ἔτσι κι' ἐκείνη τὴ νύχτα, σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴ λέσχη ἓν' αὐτοκίνητο. Ἡ κυρία ποὺ τ' ὡδηγοῦσε, μιὰ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ Πικαντίλλυ, κατέβηκε βιαστικά, πέρασε τὸ χῶλ καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι τῆς λέσχης. Ὁ φίλος της, ὁ Ἔντμοντ Ράϊν ἔτρεξε νὰ τῆς φιλήση τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν πάη στὴ συντροφιά του.

—Ἀπόψε δὲν θὰ πλήξης, τῆς εἶπε, ἀνάμεσα σὲ τόσους «ἀπογοητευμένους». Ἔχουμε ἕναν ἀπρόσκλητο μουσαφίρη. Θὰ σὲ διασκεδάση ἀρκετὰ ἡ παρουσία του. Ποιός εἶνε; Νὰ αὐτὸς ἐκεῖ κάτω, ποὺ κάθεται στὸν καναπὲ σὰν πεθαμμένος. Ἀπὸ τὶς δέκα ἡ ὥρα βρίσκεται στὴ θέσι του, χωρὶς νὰ κάνη μιὰ κίνησι ἢ μιὰ χειρονομία. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος τῆς βραδυᾶς. Στοιχηματίζω πενῆντα λίρες ὅτι εἶνε ὁ Σατανᾶς καὶ θέλει νὰ μᾶς παίξη κανένα ἄσχημο παιγνίδι.

—Δέχομαι τὸ στοίχημά σου, ἂν τὸ διπλασιάσης, τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του Τζὼν Σλίπ. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄτυχος, διαβάζοντας κανένα τρομαχτικὸ γεγονὸς στὴν ἐφημερίδα, ἔπαθε συγκοπή.

—Ἀνοησίες, εἶπε ὁ Λοὺς Κάρτερ, ὁ τρίτος τῆς συντροφιᾶς. Τριπλασιάστε τὸ στοίχημά σας κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος σ' αὐτό. Ἔχω τὴ γνώμη, ὅτι αὐτὸς ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος εἶν' ἕνα πνεῦμα ποὺ ὠλοποιήθηκε κι' ἦρθε νὰ διασκεδάση μὲ τὸν τρόπο μας!

—Εἴσαστε ὅλοι σας δειλοί! τοὺς φώναξε χάνοντας τὴν ὑπομονή της ἡ ὥμορφη ἠθοποιός, ἡ Πήρλ Χάλερ. Πληρώστε ἕνα γλέντι στὸ «Τζόκεϋ» κι' εἶμαι πρόθυμη νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πνεῦμα νὰ... ξαναγίνη ἄνθρωπος!

—Λαμπρά! ἔκαναν ἐνθουσιασμένοι οἱ φίλοι της. Πολὺ φοβούμεθα ὅμως, ὅτι δὲν θὰ τὸν καταφέρης.

Ἡ Πήρλ Χάλερ τινάχθηκε μὲ πεῖσμα ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, πέταξε τὸ γούνινο πανωφόρι της κι' ἔμεινε μὲ τὸ λαμὲ φόρεμα τοῦ χοροῦ. Ἔπειτα, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα ἐθνικὸ σκοπό, ἡ ὥμορφη ἠθοποιὸς ἔτρεξε στὴ μέση τῆς αἰθούσης κι' ἄρχισε νὰ χορεύη. Ὅλοι εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὰ τραπέζια τους καὶ τὴ χειροκροτοῦσαν. Μόνο ὁ ἄγνωστος εἶχε μείνει πάλι ἀκίνητος. Αὐτὸ πείραξε τὴν παράξενη ἠθοποιό. Πλησίασε πρὸς τὸ μέρος του, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ κάθησε στὰ γόνατά του. Τὴν ἔια στιγμὴ τὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου χαράχτηκε ἀπὸ δυὸ μεγάλες ρυτίδες καὶ ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὰ χέρια του κινήθηκαν, σφίχτηκαν στὸν λευκὸ λαιμὸ τῆς Χάλερ καὶ δὲν τὴν ἄφησαν παρὰ μόνο ὅταν τὴν ἔπνιξαν. Οἱ φίλοι της, τρελοὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὸ φόβο τους, ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἄρχισε τότε ἕνα παράδοξο κυνηγητὸ στὶς αἴθουσες τῆς λέσχης. Ὁ ἄγνωστος εἶχε ἡράκλειο δύναμι. Κρατῶντας τὸ χοντρὸ ξύλο μιᾶς πολυθρόνας στὸ χέρι του, κατέφερε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τρομαχτικὰ χτυπήματα ποὺ τραυμάτιζαν θανάσιμα τοὺς διώκτες του. Γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν λοιπόν, ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας. Δέκα πόλισμαν ἔτρεξαν τότε στὴ λέσχη καὶ κατώρθωσαν νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες. Ὁ ἄγνωστος εἶχε πάλι ἡσυχάσει. ὡδηγήθηκε ἀμέσως στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ποιὸς ἦταν καὶ γιατὶ εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα.

—Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ ἄγνωστος ἀπάντησε μὲ τ' ἀθωότερο ὕφος τοῦ κόσμου :

—Δὲν θυμᾶμαι.

—Γιατὶ σκότωσες τὴν Πήρλ Χάλερ;

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω τὶ θέλετε νὰ πῆτε, τοῦ ἀπάντησε πάλι.

Ὁ ἀστυνόμος ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

—Ἐρευνήσατέ τον, διέταξε τοὺς πόλισμαν. Μὰ ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχε τίποτε στὶς τσέπες του.

—Πάει καλά, μουρμούρισε ὁ ἀστυνόμος. Θὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσης.

Κι' ἔκανε νόημα στοὺς ἀστυφύλακες νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων.

Δυὸ μέρες δὲν τὸν ἄφησαν σὲ ἡσυχία. Τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρη τὰ πάνδεινα. Μὰ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του. Τοὺς ὁρκιζόταν ὅτι δὲν θυμόταν τ' ὄνομά του καὶ ρωτοῦσε γιατὶ τὸν εἶχαν φέρει στὴν ἀστυνομία. Ὁ ἀστυνόμος δὲν ἤξερε τὶ νὰ κάνη. Ἦταν τόσο ἀριστοκὸ τὸ ὕψος τοῦ παράδοξου κακοποιοῦ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἔλεγε ψέμματα. Ἀπογοητευμένος, ὁ ἀστυνόμος, ζήτησε τὴ γνώμη τοῦ δόκτορος Χάρρυ Λάϊκ. Ὁ φρενολόγος, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸν ἐγκληματία, δήλωσε ὅτι εἶχε χάσει τὸ μνημονικό του. Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά του ἐπίσης δὲν ἔμοιαζαν μὲ κανενὸς διάσημου ἐγκληματίου. Ἦταν βέβαιο, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶχε χάσει τὴν προσωπικότητά του κι' ὅτι εἶχε στραγγαλίσει τὴν Πήρλ Χάλερ, ὁδηγούμενος ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀνώτερη δύναμι. Αὐτὸ τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθοῦν ὅλοι οἱ γνωστοὶ ἐπιστήμονες κι' οἱ πνευματιστὲς τοῦ Λονδίνου. Ὁ ἐγκληματίας λοιπὸν κλείστηκε σ' ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν ὑπὸ αὐστηρὴ ἐπίβλεψη.

Πέρασ' ἕνας μῆνας ἀπόλυτης ἡσυχίας. Ὁ ἄγνωστος ἦταν ὑπάκουος καὶ ποτὲ δὲν παραπονιόταν. Ἔτρωγε μ' ὄρεξι τὸ φαγητό του καὶ καθόταν ὧρες ὁλόκληρες σὰν νὰ ἦταν ναρκωμένος. Ἕνα πρωὶ ὡστόσο, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη του, συνέβη κάτι παράδοξο. Ὁ ἐγκληματίας ἄρχισε νὰ τραγουδάη μὲ μιὰ ὑπέροχη φωνὴ τενόρου. Ὅλ' οἱ δεσμοφύλακες, γοητευμένοι ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του, μαζεύτηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί του γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε μερικὲς μέρες ἀκόμη. Σκανδαλισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ του, ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, τὸν ἐπεσκέφθη μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως καταρθώσει νὰ μάθη καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ ἄτομό του.

—Τραγουδᾶς περίφημα! τοῦ εἶπε μὲ θαυμαμό! Πῶς τὰ καταφέρνεις;

Ὁ ἐγκληματίας ἄρχισε νὰ γελάη.

—Μ' αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατο, τοῦ ἀπάντησε, ἀφοῦ εἶμαι τενόρος!

—Τενόρος; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντής.

—Μιλᾶτε σοβαρά, ὅτι δὲν μὲ ξέρετε; Δὲν πήγατε λοιπὸν ποτέ σας στὸ μουζικα-χόλ; Ἐλᾶτε, μὴ σᾶς ἀρέσει ν' ἀστειεύεστε μαζύ μου. Εἶμαι ὁ Ζοσλέν, ὁ πιὸ δημαγιλὴς «σανσονιὲ» τῆς Μονμάρτρης.

—Καὶ τὶ θὲς στὸ Λονδῖνο; τὸν ρώτησε περίεργος ὁ διευθυντὴς ἀρχίζοντας νὰ θυμώνη, γιατὶ νόμιζε ὅτι ὁ φυλακισμένος τοῦ ἔπαιζε κανένα ἄσχημο παιγνίδι.

—Στὸ Λονδῖνο; ἔκανε κατάπληκτος ὁ Ζοσλέν. Στὸ Λονδῖνο ; Μὰ ἐγὼ χθὲς ἀκόμη τραγουδοῦσα στὸ «Φολὶ». Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ ὅτι μ' εἶχε συνοδεύσει στὸ σπίτι μου ὁ δόκτωρ Μάνουελ Σόλιγκερ.

—Ποιὸς εἶν' αὐτός;

—Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιοὺς πνευματιστὲς τοῦ Παρισιοῦ κι' ἕνας παλιὸς φίλος τῆς ὥμορφης χορευτρίας σας Πήρλ Χάρελ. Ἀλλὰ γιατὶ μ' ἔχετε κλεισμένο ἐδῶ πέρα; Τὶ ἔκανα;

—Κατηγορεῖσαι, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντής, ὅτι ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα στραγγάλισες μιὰ νύχτα αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν Πήρλ Χάρελ στὴ «Λέσχη τῶν ἀπογοητευμένων συζύγων» !

Ὁ Ζοσλὲν ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο του. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη ὅτι εἶχε γίνει ἕνας ἐγκληματίας.

Αὐτὲς ὅμως ἡ ἀποκαλύψεις του βοήθησαν τοὺς πνευματιστὰς τοῦ Λονδίνου νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ ὑπόθεσι. Τὴ μέρα τῆς δίκης λοιπὸν τοῦ Ζοσλὲν ἀπεκάλυψαν στὸ δικαστήριο, ὅτι ὁ ἄτυχος τενόρος εἶχε ὑπνοτισθῆ ἀπὸ τὸν Γάλλο δόκτορα Σόλιγκερ. Ἔπειτα ἐκεῖνος τὸν διέταξε νὰ πάη στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ στραγγαλίση τὴν παλιὰ φίλη του γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ γιὰ τὶς ἀπιστίες της. Κι' ὁ Ζοσλὲν, σὰν ἕνα καλὸ μέντιουμ, ἐξετέλεσε τὴ διαταγή του. Ἔτσι ἐξηγήθηκε κι' ἡ ἀφηρημάδα του. Ὁ Ζοσλὲν εἶχε μεταμορφωθῆ ἀπὸ τὸν Σόλιγκερ σ' ἕνα τρομερὸ στραγγαλιστή, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε παρὰ μόνο μιὰ σκέψι : νὰ διαπράξη τὴ δολοφονία τῆς ὥμορφης ἠθοποιοῦ.

Μὰ τὸ δικαστήριο δὲν παραδέχτηκε αὐτὴ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων καὶ καταδίκασε τὸν Ζοσλὲν σ' εἴκοσι χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἄρχισε νὰ τραγουδάη μὲ μιὰ ὑπέροχη φωνὴ τενόρου.